

Az életút új fordulata

Egy budakeszi lány afrikai küldetése 2.

Lapuk februári számában közölt interjúban Schumiczky Lilla megismertetett minket azoknak az észak ugandai lányoknak a történetével, akiket 6-8 évesen elrabolnak, később gyerekkatonának, gyilkosnak nevelnek: életüket beárnyékolja az erőszak. Lilla néhány társával őket próbálja visszavezetni az életbe. E célból egy kisebb, ún. reintegrációs centrumot működtettek az elmúlt években. Mikor az a tévégi interjú megjelent, a „budakeszi lány” már ismét Afrikában járt. Kelet-Kongóba ment, ahol egy humanitárius projekt keretében, magyar (köztük erdélyi) önkéntes orvosok tevékenységének koordinálása volt a feladata. Ezekről a helyenként nagyon szomorú és kalandos hónapokról, nyári találkozásunk alkalomán beszélgettem vele itt-hon, Budakeszin.

Polgárháború dúl már évek óta Kelet-Kongóban, ahol szinte egyáltalán nincs orvosi ellátás. Ezekkel az orvos csoportokkal

járták az ország orvost soha nem látott falvait. Biztonságukról és logisztikai ellátásukról indiai ENSZ katonák gondoskodtak mindvégig. Csak az elsősegélynyújtásra, az akut, sürgősségi ellátásra volt kapacitásuk. Rengeteg a felsőlégúti megbetegedés, a bőrbeteg vagy elfertőződött sebű ember. Mint „segédápoló” Lilla is részt vett sebek tisztításában és kötözésében.

A leprások együtt élnek az egészségesekkel. Lilla elmondta, hogy beszélgetett a WHO szervezetének munkatársaival, akik szerint semmi elképzelés, vagy anyagi forrás nincs elkülönítésükre. Itt nincs értéke az emberi életnek. Nincs nyilvántartás az elhunytakról. Idős embert egyáltalán nem is látni. Olyan alapbetegségek folyamatos kezelése, mint pl. a tüdőgyulladás, vagy egy cukorbeteg cukorszintjének a beállítása, elképzelhetetlen.

A legrosszabb persze a gyermekek helyzete. A karjaik között halt meg egy négy napja lázas kisgyerek, aki egyszerűen kiszáradt, mert édesanyja nem adott

neki vizet. Persze nem gonoszságból, hanem tudatlanságból.

Nagyon kevés itt a helyi orvos, akik havi 35 dollárt kapnak, már amikor megkapják. Aki teheti elmegy a sokkal fejlettebb Kenyába, vagy Tanzániába.

Lilla járt a már említett észak-ugandai, általa alapított és szervezett reintegrációs centrumban is, ahol egy-egy turnusban 23 hajdani katonalány felkészítése folyik az életre. Előbb 25, majd 50, végül 90 dollár hitelt kapnak, közben megtanulnak szóni-fonni, kereskedni, stb. Ezeket az itt nem kis pénznek számító hiteleket néhány hónap alatt visszafizetik. Mikor lejár a képzésük ideje, újabb 23 fő csinálja végig ugyanazt, s közben gyermekeik iskolai oktatásáról is gondoskodnak.

Lilla három évig önkéntesként dolgozott szinte teljesen ingyen. Szeretne most továbblépni, s megirni doktori disszertációját, egy angliai egyetemen, amelyre hároméves ösztöndíjat nyert el. Témája mi más is lehetne, mint a gyerekkatonák reintegrálásának kutatása. Jövőre már csak azért fog visszamenni a reintegrációs

centrumba egy kis időre, hogy az ott tapasztaltakat is beépítse kutatásaiba. Persze nem hagyja cserben az ottaniakat. Két évig tanulta mellette ezt a humanitárius munkát egy nagyon tehetséges ugandai lány, akit felkészített a centrum vezetésére.

Lilla itthon megalakította a „Háború gyermekei Alapítvány”-t egy magyar társával, és ennek testvér alapítványa működik Amerikában valamint Ugandában is. Továbbra is koordinálni fogja a centrum munkáját innen Európából, s igyekszik ehhez áldozatkész szponzorokat is találni, akik ebből a nagy távolságból is átérzik az ottaniak helyzetét.

Horváth Jenő

Új előadás sorozat indul Budakeszin Az élni tudás művészete

Élni nem könnyű. Jól élni pedig egyáltalán nem az. Szeretni sem könnyű. A boldogsággal kapcsolatban pedig sokszor feltesszük a kérdést: mi is lenne az? Egy lelkes társaság hívja Budakeszi polgárait, hogy néhány lélektannal foglalkozó szakember társaságában közösen gondolkodjanak ezekről a kérdésekről.

Álljunk meg egy pillanatra és tűnődjünk: vajon honnan tanulunk meg élni? Szüleink, nagyszüleink példájából merítünk? Hitünk – bármiben is higgyünk – gyakorlása ad erőt mindennapjainkhoz? A médiából lesünk el megoldásokat gondjainkra, találunk új gondolatokat életünk vezetéséhez? És vajon mennyit foglalkozunk azokkal, akikkel együtt éljük a mindennapjainkat: mennyit fog-

lalkozunk kapcsolatainkkal, és azzal, hogy mi módon javíthatnánk ezeket?

Nincs olyan ember, akinek az életéből kimarad a „magánélet”, a családi háttér, a konfliktusok, az emberi kapcsolatok keltette érzelmi és hangulati hullámlás. A tudományunk vanak kipróbált válaszai az efféle gondokra. A tudás és a tapasztalat segíthet, hogy jól oldjunk meg helyzeteket, felismerjünk csapdákat. A tudatlanság, a tapasztalatlanság rossz döntések sorozatát indíthatja el.

Valóban sokat javíthatunk életünkön! Amint felhívásuk írja: „Vannak mélyben szunnyadó, belső erőforrásaink, melyeket nem használunk ki, vagy azért, mert energiáink kimerülnek a felszint állandóan bombázó válságok tűzoltásszerű megoldásában, vagy mert nem tudjuk a módját, miként

hozzunk ki többet, jobbat önmagunkból.”

A szervezők – Bakács Bernadett mentálhigiénés szakember, Kemény Mónika művelődésszervező, Zilahiné Hegyi Éva konduktor, mentálhigiénés szakember a közös bölcsesség erejében bízva indítják ezt az új fórumot: itt segíthetünk egymásnak abban, hogyan segítsünk önmagunkon. Történeteinket, élet-tapasztalatunkat, bölcsességünket közkincsé tenni önmagában is szép és hasznos dolog.

A szervezők tehát hívnak és várnak mindenkit az első találkozásra, ahol arra az ősi kérdésre keressük a választ, hogy miként lehetünk boldogok. A „Boldogok üzenetei” címet adta előadásának Bagdy Emőke professzor asszony, a Károli Gáspár Egyetem pszichológia tanszékének vezetője, aki

összehasonlító kutatást végzett arról, hogyan, miért boldog egy amerikai és miért egy magyar.

A „Boldogok üzenetei” című előadás október 2-án, pénteken este 8 órakor kezdődik a Budakeszi Szent László közösségi házban (a római katolikus templom bejáratával szemben, Fő u. 206.) Az előadások a katolikus egyházközösség szervezésében folynak, de közös emberi értekeink alapján bármely világnézetű emberhez szólhatnak.

„Mi, magyarok tehetséges túlélők vagyunk, ezt egész történelmünk bizonyítja. Végső életélnak azonban ez édeskevés(...). Himnuszunk szerzője is ennél többet, jó kedvet, bőséget kért mindnyájunknak. Kérése most ismét nagyon időszerű, s talán magunk is tehetünk azért, hogy az áldás valóra váljon.”

hirmondó